

Daniel Finn: Jeremy Corbys motståndare brände ner huset för att stoppa honom – nu härskar Keir Starmer över askan.

[Artikel ur [Jacobin magazine](#), 25 juni 2020. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Genom att sparka Rebecca Long-Bailey på falska grunder har Keir Starmer sanktionerat en drastisk högersväng för det brittiska Labourpartiet. Denna sväng sker precis när Jeremy Corbys motståndares främsta argument för att bryta med hans vänsterledarskap har fallit samman inför de överväldigande bevisen.

Keir Starmer i Durham, England, i februari 2020. Ian Forsyth / Getty Images

När året inleddes verkade det vara en säker gissning att den brittiska politiken skulle gå in i en lugn period. Istället har Covid-19-pandemin slungat in Storbritannien i en kris utan föregångare under det senaste seklet, och kombinerar dödssiffror som under ett krig med en global lågkonjunkturs ekonomiska förödelse.

Det är alldeles för tidigt att säga vilka de långsiktiga politiska resultaten av pandemin kommer att bli. Ingen utvecklad kapitalistisk stat har genomgått en så omfattande ekonomisk kris samtidigt med massor av dödsfall och upplösning av vardagslivet. Att säga att vi är på väg ut på okända vatten gör

inte situationen rättvisa.

Men en sak är redan uppenbar. Under Keir Starmer's ledarskap har Labourpartiet ett förhållningssätt som till både stil och innehåll kraftigt skiljer sig från det Jeremy Corbyn följde efter 2015. Vid en tidpunkt då – på gott och ont – krisens allvar kräver en brytning med status quo, backar Labour från den ambitiösa reformistiska dagordning som utvecklades under Corbyn.

De argument som Starmer och hans skuggregering för fram om krisen för den allmänna sjukvården har redan givit omfattande bevis på denna sväng. Men vi har också sett hur det nya ledarskapet tänker tackla en del avgörande frågor för Labourpartiet internt. Starmer har nu sanktionerat den politiska svängen genom att på falska grunder sparka sin motståndare om ledarskapet, Rebecca Long-Bailey, från Labours skuggregering.

Det är ingen obetydlig fråga för brittisk politik. Om vi inte beaktar den information som har avslöjats om Labour interna partistrider, kan vi inte helt och fullt förstå hur Storbritannien hamnade i sin nuvarande situation, där en uppenbart inkompetent skara bluffmakare och sociopater har fått ansvar för att hantera en katastrof.

Officiella utredningar

Den första större tilldragelsen efter att Starmer tog över som ledare var publiceringen av en läckt rapport om Labourpartiets interna kultur. Partianställda satte ihop rapporten under övervakning av Jennie Formby, Labours avgående generalsekreterare. Den för med stöd av omfattande bevis fram förödande anklagelser mot de partianställda som Jeremy Corbyn måste kämpa mot efter 2015.

Vi återkommer till de närmare detaljerna i anklagelserna om en stund. Här är det först och främst viktigt att säga varför Formby beordrade att rapporten skulle skrivas. Den var tänkt att lämnas in till nämnden för jämlikhet och mänskliga rättigheter (EHRC), ett regeringsfinansierat organ som för närvarande utreder Labour för påstådd "institutionell antisemitism".

EHRC tillkännagav i slutet av maj 2019 en officiell undersökning av Labourpartiet, som svar på betänkanden från två grupper, Kampanjen mot antisemitism (CAA) och Judiska arbetarrörelsen (JLM). Under upptakten till valet 2019 använde Corbyns motståndare upprepade gånger det faktum att hans parti utreddes av ett offentligt organ som ett förödande slag mot hans ledarskap. De såg undersökningen i sig som bevis på Labours skuld: ingen rök utan eld, som ordspråket säger.

Det gäller förstås bara om EHRC själv vägledades av bevis när den beslutade om den skulle inleda utredningen av politiska partiers agerande eller ej. EHRC har nu på det mest bestämda sätt bekräftat att så inte var fallet. Dess kriterier för att inleda undersökningarna var rent politiska, i ordets allra sämsta betydelse.

Urskuldande

Bekräftelsen kom den 12 maj, då EHRC tillkännagav att den inte skulle utreda det konservativa partiet för rasism. Uttalandet avslutade en lång historia. Storbritanniens muslimska råd (MCB) bad första gången i maj 2019 EHRC att utreda Tories. Det upprepade sin begäran i november, sedan det inte hade fått något svar. Återigen sparkade EHRC ut frågan.

Det konservativa partiet är rasistiskt på alla tänkbara sätt. Dess ledare Boris Johnson har en historia av att sprida rasism mot brittiska muslimer, vilket även en del av hans äldre regeringskollegor har, och vid borgmästarvalet i London 2016 förde partiet en öppet rasistisk kampanj mot Sadiq Khan. Johnsons företrädare David Cameron utnyttjade parlamentsprivilegier för att ljuga om en brittisk imam och felaktigt hävda att han stödde ISIS, för att indirekt besudla Khan som närstående.

En opinionsundersökning förra året visade att nästan två tredjedelar av det konservativa partiets medlemmar ansåg att Islam "hotade västcivilisationen". 43% sa att de inte kunde tänka sig en muslimsk premiärminister. Det är otroligt att EHRC kunde se allt detta och ändå tveka om att inleda en utredning.

Genom att dra benen efter sig säkerställde EHRC att Tories kunde inleda förra årets valkampanj utan skamfläcken att officiellt utredas för rasism. Flera månader efter att det var helt verkningslöst tvekade kommissionen fortfarande om den skulle göra något. MCB lämnade in nytt material i mars 2020 med omfattande dokumentation om Tory-rasism, men EHRC kunde bara säga att den "aktivt övervägde vilka, om några, aktioner" den skulle kunna vidta. Två månader senare slutade den "aktivt överväga" något och gav det konservativa partiet tillåtelse att utreda sig själv.

Skyddande sköld

Att beskriva detta som ett exempel på dubbelmoral vore decenniets underdrift. Det är objektivt omöjligt för någon att anse att Labourpartiet förtjänar att utredas för rasism men inte Tories. Istället för att försvara etniska minoriteters rättigheter, fungerar EHRC som en skyddande sköld för rasism på hög nivå.

Det må vara skamligt, men det är inte svårt att inse varför så skulle vara fallet. EHRC existerar trots allt inte i ett tomrum. Större delen av Storbritanniens medieföretag stöder det konservativa partiet, och även de som inte gör det var hästskt fientliga mot Jeremy Corbyn.

Om EHRC skulle tillkännage en utredning av Tories, så skulle den utsätta sig för skoningslös kritik från Tory-pressen. När den riktade strålkastaren mot Labour drabbades den inte av någon sådan motreaktion. En väg leder till ris, den andra till ros. Man kan lika väl fråga sig varför fler åker till Spanien än till Skottland på badsemester.

Reda ut frågan

Vi kan därför avfärda tanken att utredningen i sig själv utgör bevis på att Corbyns Labourparti är skyldigt. Givetvis utgör inte EHRC:s meriter heller något bevis för oskuld. Att följa minsta motståndets lag kan trots allt av en ren slump ibland leda en till rätt slutmål. Det är här som den läckta Labourrapporten kommer in.

För de som inte har tid att läsa hela rapporten – den är mer än 800 sidor lång – har *Novara* publicerat en utmärkt artikelserie som sammanfattar de viktigaste slutsatserna. I den mån brittiska journalister i ledande media överhuvudtaget har låtsats om rapporten, har den vanliga reaktionen varit att förringa dess betydelse, nedvärdera innehållet som löst skvaller, som hursomhelst inte har något samband med hur partiet har hanterat antisemitismen.

Detta förhållningssätt är skamlöst oärligt. Rapporten slår en rad hål i dominerande medias skildring

av Labourpartiet under Jeremy Corbyn. Det enda journalister som talade för denna skildring kan göra för att hantera ifrågasättandet är att sätta fingrarna i öronen.

Tre huvudpunkter framgår av rapporten. För det första var de anställda som kontrollerade Labours partiapparat innan Jennie Formby tog över 2018 bittra fiender till Corbyn och Labours vänster. De ville förtvivlat att Corbyn skulle misslyckas, och reagerade på partiets valframgångar 2017 som om de hade upplevt en personlig förlust.

För många av Corbyns anhängare var detta avslöjande inte någon stor överraskning. De hade sett hur Labours höger agerade innan, under och efter valkampanjen 2017. Om de behövde synlig bekräftelse, kunde de titta på klippen på hur förstummad av skräck Labours parlamentsledamot Stephen Kinnock blev när han såg vallokalsundersökningarna, som visade att Labour hade berövat de konservativa sin majoritet.

Men det är ändå uppiggande att läsa de meddelanden som skickades mellan de partianställda på valkvällen, och beskrev deras egna reaktioner på undersökningarna: ”chockad och skakad”, ”tyst och grå i ansiktet”, ”i behov av rådgivning”, och – mest slående av allt – ”raka motsatsen till vad jag hade arbetat för under de senaste åren!” Det är inte så mycket en rykande pistol som ett detaljerat erkännande undertecknat av samtliga anklagade.

Normalt folk

För det andra härrörde deras fientlighet mot Corbyn från djupgående ideologisk oenighet snarare än från dubier om ”valbarhet”. Corbyns tal efter terroristbombningen i Manchester under valkampanjen 2017 sammanfattade denna splittring mellan motsatta världsbilder.

Två partianställda, Jo Greening och Francis Grove-White, var skräckslagna över tanken på vad Corbyn planerade att säga. Greening hoppades att det skulle göra allvarlig skada för partiet under valet: ”Med lite tur kommer talet att ge en tydlig nedgång i opinionen, och vi kommer att kunna peka på hur motbjudande de i sanning är.”

Grove-White var oroad över att Corbyns perspektiv ”inte kommer att tas emot så dåligt som det förtjänar, tack vare svallvågorna av dåligt underbyggt motstånd mot västs interventioner”. Greening lugnade honom att det inte fanns några skäl till oro: ”Inför ett terrorangrepp skyller inte normalt folk på utländsk intervention, de skyller på invandringen.”

Det visade sig att Grove-White gjorde rätt i att vara orolig: den brittiska allmänna opinionen stödde till överväldigande del Corbyns analys. 53% höll med om uttalandet att ”de krig som Storbritannien har stött åtminstone delvis ÄR ansvariga för terrorangreppen mot Storbritannien”; bara 24% höll inte med. Samma opinionsundersökning visade att en mångfald olika väljare höll med om Corbyns motstånd mot alla krig som Storbritannien hade utkämpat i Mellanöstern sedan 1991 (med högsta siffran, 55%, för invasionen av Irak 2003 – bara 18% tyckte att den var rätt sak att göra).

Talet i Manchester var ett av de mest hoppfulla ögonblicken av allmän debatt i något land i väst sedan 11 september. Det slog sönder den vedertagna sanningen om hur vänsterpolitiker måste närma sig frågor om nationell säkerhet. Men den del av de anställda som fick rikt tilltagna löner från Labourpartiet för att hjälpa till att göra dess röstantal så stort som möjligt, har istället föredragit att se ”normalt folk” beskylla invandrarna för terrorismen.

”En hel massa rapporteringsunderlåtelser”

För det tredje innehåller rapporten alarmerande dokumentation av inställningarna bland de parti-anställda. Deras ståndpunkt om rasism mot svarta människor kan snällt sagt beskrivas som själv-belåten (vissa kanske vill använda starkare adjektiv). Tre av tjänstemännen – inklusive Emilie Oldknow, som hade varit Starmers val för att ersätta Jennie Formby som generalsekreterare – uttryckte sin fasa när Corbyn utsåg en svart parlamentsledamot, Dawn Butler, till sin skuggregering. Butlers största synd verkar ha varit att påstå att Labourpartiet själv hade problem med rasism.

En annan partianställd, Patrick Heneghan, upptäckte att Corbyns bundsförvant Diane Abbott grät i ett toalettås efter att ha överväldigats av själva mängden rasistiska och sexistiska glåpord som hon fick på nätet. Istället för att uttrycka deltagande med Abbott skröt Heneghan med att han hade fört detta saftiga stycke skvaller vidare till en TV-reporter.

Allra mest slående är bevisen – som noggrant sammanfattas av Charlotte England i artikeln – att Labouranställda som ansvarade för partiets disciplinära process i bästa fall var djupt inkompetenta i sin hantering av klagomålen på antisemitism. Det är en avgörande punkt, eftersom samma anställda framträdde i BBC:s framträdande dokumentärprogram *Panorama* förklädda till ”visselblåsare”, och anklagade Corbyn och hans medarbetare för att ha saboterat deras ansträngningar att utrota antisemitismen i partiet.

Detta är inte första gången John Wares dokumentärprogram har ifrågasatts. Labourpartiet utfärdade en kraftfull dementi så fort det sändes i juli 2019, och visade att programmakarna hade förvrängt innebörden i mejlen från ledarens kontor. Wares val av ”experter” kan bara beskrivas som besynnerligt: han presenterade Alan Johnson, som arbetar för Storbritanniens ledande proisraeliska kampanjgrupp BICOM (Brittisk-israeliska kommunikations- och forskningscentrum) som en neutral akademisk expert på antisemitism (i synnerhet dess påstådda överlappning med vänsterkritik av Israel). ”Mediareformkoalitionen” räknade upp ”en hel massa rapporteringsunderlåtelser” i dokumentären som bröt mot BBC:s redaktionella riktlinjer.

Men inget av detta hade särskilt mycket inverkan på den allmänna debatten. Vad brittiska media anbelangade körde *Panorama* över Labourledningens argument, som Boris Johnson bakom ratten på en bulldozer. De bedrövade vittnesmålen från programmets ”visselblåsare” påminner om de ökända orden från *Simpsons*: ”Era tårar säger mer än verkliga bevis någonsin skulle kunna göra.”

Sabotage

För att sätta in denna dispyt i sitt rätta sammanhang är det viktigt att komma ihåg den större politiska scenen i juli 2019. Theresa May hade inte lyckats få igenom sitt Brexitavtal i parlamentet och avgick efter EU-valen, där båda partierna fick stryk mot krafter som var för eller mot Brexit. Boris Johnson var på väg att bli Tory-ledare efter att ha lovat att ”få Brexit gjort” på hårdast möjliga sätt.

Det var gott och väl tillräckligt för Labourledningen att bekymra sig om, när de bytte till en politik att stöda en andra folkomröstning om Brexit. Det innebar stor risk för Labours parlamentsplatser i de områden som var för att lämna. Och ändå måste de samtidigt ta itu med en påhittad kontrovers som hade kokats ihop av fraktionsmotståndare i sitt eget parti.

Trots all den betydelse brittiska media gav *Panorama*-dokumentären, så redogjorde den bara för en

del av den falska skildringen. Jennie Formby kunde visa att dokumentärens påståenden var raka motsatsen till verkligheten: långt från att genom ont uppsåt eller försumlighet skydda antisemiter i Labourpartiet, hade Formby, efter att hon tog över efter Iain McNicol i april 2018, kraftigt ökat antalet personer som uteslöts för antisemitism.

De nya bevisen för försumligt beteende från det gamla gardets sida ger tyngd åt en bild som redan var uppenbar utifrån de mejl som förra året publicerades och kommenterades av Momentums Jon Lansman:

Tidigare anställda från Labours höger som skulle följa efterlevnaden kan ha fördröjt agerandet mot en del av de mest extrema och tongivande fallen av antisemitism, inklusive Förintelse-förnekande, och låtit en anhopning av fall byggas upp som skulle skada partiet och Jeremys ledarskap ... dessa mejl avslöjar nu att partibyråkratin när den kontrollerades av partiets höger till och med gick så långt som att blunda för antisemitism, för att destabilisera Jeremys ledarskap. Och det är delvis därför partiet ännu inte har lyckats komma till rätta med problemet.

Men det är viktigt att se frågan om partidisciplinen i sitt rätta perspektiv, ty vi talar fortfarande om en mycket liten andel av Labourpartiets medlemmar. Enligt Formbys siffror tog disciplinnämnderna 2019 upp 274 fall ”rörande antisemitism”; 149 medlemmar uteslöts eller lämnade partiet innan förhandlingarna slutförts. Som andel av det totala antalet medlemmar – 520.000 – utgör det lite mindre än 0,03%.

När akademiska forskare bad personer ur allmänheten gissa hur stor andel av Labours medlemmar som hade dömts för antisemitism var genomsnittet en tredjedel – tusen gånger mer än den verkliga siffran 2019, och nästan lika absurd om alla disciplinfall från och med 2015 läggs ihop. Man kan knappast skylla på dem att de har så fel, om de hade litat på att brittiska media förmedlade en riktig bild.

”Djupt oansvarigt”

Labourledningen tvingades också ta itu med att framstående figurer i sitt eget parti – inte minst den ställföreträdande ledaren Tom Watson – skändligt och uppsåtligt överdrev problemets omfattning. Som Jennie Formby skrev i ett brev till Watson strax efter att *Panorama*-dokumentären sändes:

Genom att välja att bortse från de åtgärder som partiet har vidtagit och så okritiskt kommentera *Panorama*-programmet, är du delaktig i att skapa intryck av att antisemitismen är mer utbredd i Labourpartiet än i övriga samhället. Det är djupt oansvarigt av en ställföreträdande ledare i ett parti som försöker komma i regeringsställning, och riskerar att förvärra de farhågor som de judiska grupperna kommer att hysa.

Kort efter att Formby skrev detta brev intervjuade *Observer* Emily Thornberry, en framträdande medlem i Corbyns skuggregering. Intervjuaren, Rachel Cooke, började med att fråga ”hur mycket längre den stora majoriteten av Labours parlamentsledamöter tänker stå ut med stanken som för närvarande stiger från deras parti”. För Cooke utgjorde Labours detaljerade vederläggande av *Panorama*-dokumentären ytterligare bevis på deras skuld: ”Förnekandet fortsätter.”

Jennie Formby hade strax innan avbrutit sin cancerbehandling för att underrätta skuggregeringen om Labours svar på EHRC:s undersökning. Tom Watson var med på genomgången, sa ingenting, och gick sedan och skrev ett öppet brev som krävde svar på en hel rad frågor som han inte hade

gjort sig besväret att ställa till Formby personligen. Fackföreningsledaren Len McCluskey talade för många när han beskrev Watson som en ”djävla skamfläck”.

Men inte för Rachel Cooke, som tillspetsat frågade Emily Thornberry om hon inte tyckte att det var ”lite billigt av McCluskey att använda Formbys cancer som han gjorde?” Thornberry rättade henne försiktigt:

Hon avbröt sin cellgiftsbehandling och höll ett föredrag om antisemitism och vad som hände. Jag ställde några frågor till henne. Hon såg fantastisk ut men hade inget hår, och vi vet hur sjuk hon är, och såvitt jag minns ställde inte Tom några frågor till henne – och sedan skriver han ett offentligt brev och angriper henne. På en mänsklig nivå tycker jag helt enkelt inte att det är rätt.

För Storbritanniens liberala dagstidningar var Tom Watson en man som kombinerade Harold Wilsons, Brian Cloughs och moder Teresas dygder, så denna förödande karaktärsbeskrivning kunde inte få stå oemotsagd. Cooke hävdade envist att Thornberry egentligen inte kunde mena det hon sa, och att Thornberry måste ha hoppats att skaffa sig en ynnest hos McCluskey inför en framtida satsning på ledarskapet.

Sankt Thomas

Denna intervju är värd att dröja vid, inte för att den var ett undantag, utan för att den inte var det. Det finns ingen anledning att tro att Rachel Cooke är en särskilt hjärtlös person: hon förde bara vidare ortodoxin hos sin tidning och dess systertidning. Denna starka beundran av Watson nådde ett farsartat förhållande strax efter jul förra året, när *Guardian* trumpetade ut Watsons påstående att han hade avgått som parlamentsledamot för Labour på grund av att han upplevde Corbyns och hans medarbetares ”brutalitet” som outhärdlig.

Om José Mourinho skulle tillkännage att han avgick som fotbollstränare på grund av att det var för mycket att tåla Pep Guardiolas och Jürgen Klopps cyniska psykningar, skulle det hånfulla buandet från landets sportskribenter ha hörts ända till rymden. Men ett lika absurt påstående från Watson, en okänd fraktionsbjässe med smak för fula knep, kan återges med största allvar.

Formby bestämde sig för att avgå som generalsekreterare efter att Corbyn lämnade istället för att stanna på sin post så länge som möjligt och föra ett utnöttningskrig mot Labours höger, precis som Iain McNicol gjorde mot Labourvänstern. Man kan beklaga det valet i politiskt hänseende, men det är svårt att klandra henne på en personlig nivå.

Tom Watson utnyttjade det faktum att Formby genomgick en cellgiftsbehandling för att dra hennes namn i smutsen. En liberal journalist såg det hända och lyckades ändå antyda att det var Formby och hennes försvarare som hade gjort något fel, *med uttrycklig hänvisning till hennes cancer*. Vem i hela världen skulle vilja fortsätta att arbeta i en så giftig miljö, efter att möjligheten att göra något konstruktivt med posten till största delen hade försvunnit?

”En jätte i detta land”

Det var egentligen aldrig någon kampanj mot antisemitismen i Labourpartiet – det var en kampanj för att brännmärka Corbyn och hans anhängare som antisemiter, vilket är något helt annat. Kampanjen litade till ett diskussionsknep som kallas Gish-galopp, till minne av kreationisten Duane Gish.

Gish hävde ur sig en hel rad felaktiga eller vilseledande påståenden, som vart och ett tog längre tid att vederlägga än att framföra, i förhoppningen att lura sina åhörare.

I detta fall måste vi tänka oss en debatt där Gish fick flera timmar på sig att lägga fram sin sak med hjälp av en megafon, medan hans motståndare fick några minuter i slutet för att svara, alltmedan de kämpade för att göra sina röster hörda över en kör av burop. Journalister och politiker har upprepat huvudinnehållet i denna speciella galopp så många gånger att det trots sina inneboende absurditeter har cementerats till en gängse uppfattning.

I en begrundan över Corbyns ledarskap på *New Statesmans* sidor, klandrade den före detta Labour-parlamentsledamoten Phil Wilson Corbyn för hans svårigheter med media: ”Om du inte vill att pressen ska skriva att du är terroristsympatisör, ska du inte lägga en krans på en terrorists grav.” Wilson syftade förstås på kontroversen om Corbyns närvaro på en ceremoni i Tunisien 2014. *Daily Mail* anklagade Labourledaren för att ha lagt ner en krans åt PLO-befälhavaren Salah Khalaf, mer känd som Abu Iyad, och frågan blev snabbt en legend.

Det råkar vara så att Corbyn inte lade ner någon krans åt Khalaf, men än sen om han hade gjort det? Khalaf anklagades för att ha hjälpt till med att planera Svarta septembers angrepp vid olympiaden i München 1972 (med sin typiska likgiltighet för småsaker som fakta, fördömde Judiska arbetarrörelsens betänkande till EHRC Corbyn för att ”lägga en krans vid gravarna efter Svarta septemberterroristerna som mördade israeliska olympiska idrottsmän 1972” – de verkliga kidnapparna är begravda i ett annat land, Libyen). Abu Daoud, som förvisso hjälpte till att organisera attacken i München, uppgav att Khalaf var inblandad – men han vittnade också om att den Palestinska myndighetens nuvarande ordförande Mahmoud Abbas deltog under planerandet.

Om Khalaf har gått över anständighetens gräns, så måste logiskt sett samma princip gälla Abbas. Tanken att Khalaf var en fruktansvärd terrorist som ingen anständig person kan förknippas med måste kokas ihop i efterhand av brittiska media för att rättfärdiga ännu en omgång högljudd polemik om Jeremy Corbyns moraliska fördärv. I själva verket var Khalaf en av de främsta arkitekterna bakom PLO:s fredsstrategi i slutet av 1980-talet, innan Saddam Husseins agenter mördade honom 1991. Den israeliska mitten-vänsterpolitikern Dovish välkomnade 1989 hans försonliga budskap till det israeliska folket.

Påföljande år publicerade *Foreign Policy* en artikel av Khalaf där han uttryckte PLO:s stöd för en tvåstatsuppställning:

En enad tvånationers stat går inte att bygga utan medgivande från båda folkgrupperna, och om den upprättas med våld mot den enas vilja klarar den inte tidens prövningar. Den dag kan komma då Israels judar och Palestinas araber, efter att deras ömsesidiga förtröstan har fått näring av en period av fredlig, blomstrande och samverkande samexistens, beslutar att det är i deras intresse med någon sorts union. Men om inte och tills denna dag kommer, skulle båda folkens intressen tjänas bäst om vart och ett gick åt sitt håll.

Corbyns förtalare hävdar i allmänhet att de är för en ”tvåstatslösning”, och ändå fördömer de en man som utnyttjade hela auktoriteten hos sina meriter – inklusive sin roll i Svarta september – för att argumentera för att palestinierna skulle acceptera en israelisk stat.

Det säger sig själv att brittiska kommentatorer aldrig använder beteckningen ”terrorist” på israeliska politiker med en meritlista av våld mot civila som vida överstiger något som Khalaf kan anklagas

för. David Cameron och Tony Blair deltog på Ariel Sharons begravning – Blair prisade till och med Sharon som ”en jätte i sitt land” – utan att möta någon motreaktion från respektabla opinionsbildare.

Bakom denna dubbelmoral lurar en enda, rasistisk måttstock. Jeremy Corbyn anammade aldrig principen att palestinska liv är mindre värda än israeliska liv: ett israeliskt dödsfall är en tragedi, ettusen palestinska döda är statistik. Den antipalestinska rasismen fungerade som en bärande vägg för en stor del av kontroversen om ”Labours antisemitism”. Utan detta bakomliggande antagande skulle många av angreppen mot Corbyn och hans allierade ha smulats sönder.

Daily Mail tvingades nyligen betala en stor summa i skadestånd till den brittiskbaserade gruppen Palestinian Return Center [Palestinska återvändarcentrum] (PRC), efter att ha publicerat felaktiga påståenden om PRC i samband med ett annat angrepp på Corbyn. *Mails* misstag var att förtala en speciell organisation som kunde stämma för ärekränkning. Om det var möjligt för ett helt folk att stämma gemensamt, skulle palestinierna lätt kunna försätta den brittiska tidningsindustrin i konkurs.

Egennyttiga eliter

Corbyns fraktionsmotståndare nöjde sig inte med att värna om en antipalestinsk rasism som en del av den brittiska politiken, vid en tidpunkt då Israels politiska huvudfåra skamlöst förnekar Palestina rätten att existera, utan har till och med valt att själva gynna antisemitismen. Det är det enda sättet en kan beskriva ett påstående som Labours parlamentsledamot Wes Steering gjorde i en pamflett där han framförde sin ståndpunkt om perioden efter Corbyn:

Labours antisemitiska kris härrör ur en världssyn som sätter judar eller sionister i centrum för en global kapitalistisk sammansvärjning som arbetar för att skapa ett manipulerat system som verkar för de rikaste få på bekostnad av de många. Det var denna världssyn som väljare ansåg vara motbjudande och som vi fullständigt måste överge.

Denna teori har inte Steering hittat på: *Guardians* krönikörer Jonathan Freedland och John Harris har tidigare uttryckt den i tryck. I mars 2019 hävdade Harris att Labourpartiet ”nu tenderar att framställa den moderna kapitalismens mycket verkliga brister som något som inte gäller hela systemet, utan som ett verk av en liten grupp människor som förstör för resten: det Corbyn kallar en ’egennyttig elit’ som ’monopoliserar det välstånd som borde delas av var och en av oss’.” Enligt Harris kunde detta bara leda till att det judiska folket blir syndabockar.

Det är svårt att i ord uttrycka hur skadligt detta resonemang är. Det tal av Corbyn som Harris valde ut för att tillrättavisa var i själva verket en standardövning i vänsterpopulistisk retorik. Det kunde ha hållits av vilken politiker som helst som står upp mot storföretagens makt, från Franklin Roosevelt till Pablo Iglesias. Det finns absolut ingen orsak att tro att Corbyn tänkte på det judiska folket när han talade om ”de trivsamma karteller som hamstrar detta lands rikedomar åt sig själva”. Inte heller finns det några tecken på att hans anhängare tolkade det så.

För att ge ett helt igenom cyniskt och falskt resonemang mer uppmärksamhet än det förtjänar: på en mycket abstrakt nivå skulle vi kunna säga att kapitalismen kan reproducera sig utan behov av någon mänsklig förmedling. I praktiken är det inte så systemet fungerar. Personer som Jeff Bezos utövar en förmedling på ett ytterst verkligt och påtagligt sätt – exempelvis genom att besluta att avskeda fackföreningsorganisatörer och samtidigt göra sig en förmögenhet på nedstängningen på grund av Covid-19. Amazon kanske fortfarande kan bli föremål för visst strukturellt tvång som inte ens

Bezos kan bemästra. Men det är inte ett företag som anpassar sig efter andras priser i en idealiserad värld med perfekt konkurrens.

Hursomhelst finns det ingen motsättning mellan en systematisk analys av den brittiska ekonomin – något som, vilket John Harris mycket väl kände till, var centralt för Labours kampanjplattform – och skarpa fördömanden av de individer som personifierar strukturella krafter. När vänsterfolk krävde att bankirer skulle fängslas efter kraschen 2008, var det tänkt som ett komplement till strukturella förändringar, inte en ersättning för det, och antydde verkligen inte en tro på att det finansiella systemet i grunden var friskt.

De argument som Steering, Freedland, Harris och andra för fram är bara rimliga om de anser att judar faktiskt spelar en oproportionerligt stor roll i hur den moderna kapitalismen fungerar. Under sken av att gå mot antisemitism talar de för en djupt antisemitisk koppling, som tvångsvärvar det judiska folket till rollen som mänskliga sköldar för vårt ekonomiska system. Om brittiska media verkligen bekymrade sig för antisemitismen, skulle dessa individer tvingas bort från det offentliga livet snabbare än kvickt.

Ute ur flaskan

Historien om ”Labours antisemitism” har redan gjort oöverskådlig skada för den allmänna debatten om rasism i Storbritannien. För det första har den troligen givit många människor ur etniska minoritetsgrupper det felaktiga intrycket att antisemitism tas mer på allvar än andra sorters rasism. Vi har i själva verket redan sett att antisemitismen får frikort så länge den kommer från den politiska högern och riktar sig mot liberala och vänsterjudar. Konservativa parlamentsledamöter kan tala för antisemitiska konspirationsteorier om George Soros och ”kulturmarxism” utan att vara rädda för sanktioner.

Denna kultur av straffrihet nådde en bottennivå under valkampanjen 2019, då *Suns* politiska redaktör Tom Newton Dunn gjorde reklam för en dödslista som tagits direkt från nynazistiska källor. Vid en tidpunkt då nyhetsagendan dominerades av anklagelser för antisemitism, kunde en framträdande journalist hänvisa läsare till en grupp kallad Arisk enhet utan att väcka sina kollegors intresse. Frånsett en debattartikel av en frilansskribent i *Guardian*, lämnade Storbritanniens ledande medieföretag frågan därhän.

Den brittiska högerns svar på de antirasistiska protesterna präglas av denna giftiga kampanj. Sympatisörer till det konservativa partiet känner sig nu djärva nog att hävda att vänsteranhängare är de verkliga rasisterna (och i detta sammanhang betyder det uppenbarligen ”mot vita”). Oavsett hur skrattretande sådana påståenden må vara, så följer dessa främlingsfientliga neandertalare bara efter personer högre upp i näringskedjan.

Det är trots allt knappt sex månader sedan en brokig samling celebriteter undertecknade ett öppet brev som uppmanade folk att inte rösta på Labour, förment på grund av oro för antisemitism. De utfärdade inte någon sådan appell mot en röst på de konservativa, och gav därmed ett indirekt godkännande till partiet med Windrush-skandalen* och ”fientlig omgivning”. Istället för att skrattas ut

* Sedan Theresa May ”tog i med hårdhandskarna mot papperslösa” har människor från de forna brittiska kolonierna som har bott i Storbritannien i över 45 år under de senaste åren i vissa fall nekats till sjukvård och stoppats vid gränsen när de varit utomlands, trots att de enligt brittisk lag har rätt att bo i Storbritannien – öa.

hamnade dessa uppblåsta hycklare på framsidan i den liberala pressen.

”Varför har han inte löst det här ännu?”

Keir Starmer var inte skyldig till något av det här. Men hans ledarskapskampanj visade sig bli en indirekt förmånstagare till den. Det kvittade faktiskt om folk trodde att Jeremy Corbyn hade gjort mer för att underblåsa antisemitismen än någon politiker sedan Andra världskriget (som en av John Wares påstådda ”visselblåsare” hävdade förra året). Långköraren om frågan bidrog till negativa uppfattningar om Corbyn som en inkompetent ledare: han var alltid i trubbel, alltid indragen i tvister om frågor som verkade skumma för vanligt folk, och alltid i luven på figurer med högre befattning i sitt eget parti.

En av de mest avslöjande kommentarerna om denna utdragna affär kom från journalisten Stephen Bush på *New Statesman*, strax efter att valet var över: ”Väldigt få av de samtal jag hade under den här kampanjen om antisemitism handlade om det som ett moraliskt misslyckande, utan som [ett] ’varför har han inte löst det här ännu?’-misslyckande.” (Det är talande att Bush påpekade detta vid sidan om i en tråd i Twitter, inte i en publicerad artikel.) En sådan fråga verkar ytligt vara rimlig – ”om han inte kan få stopp på detta, hur tänker han sig då att leda landet?” – men bortser då från det faktum att Corbyns motståndare på ett framgångsrikt sätt hade definierat problemet på ett sätt som gjorde det omöjligt att ”lösa”.

Det kom en sorts efterspel till John Wares *Panorama*-dokumentär i april 2020, när ett konsortium tog över den krassliga tidningen *Jewish Chronicle* och behöll redaktören Stephen Pollard på sin post. Pollard hade förvandlat *Chronicle* till en propagandablaska för högern, med en kostsam meritlista av publicerade felaktigheter om sina politiska motståndare. Redan från början av Corbyns ledarskap riktade tidningen sin eld mot honom och spelade en stor roll i att skapa den övergripande skildringen.

Ledare för konsortiet var Robbie Gibb, förutvarande kommunikationschef för Theresa May. Det innehöll också den tidigare Labour-parlamentsledamoten John Woodcock – som lämnade partiet i december förra året i ett moln av konflikter och deltog i Tories’ kampanj – och ingen mindre än John Ware själv. Woodcock och Ware ansåg uppenbarligen att Stephen Pollard och hans kolumner med hets mot muslimer har en värdefull roll att spela.

BBC nominerade till och med Wares Potemkinkuliss till en prestigeladdad BAFTA-utmärkelse, en institutionell motsvarighet till att vifta med triumferande V-tecken mot Labours anhängare efter programledarens skandalösa uppträdande under förra årets valkampanj. Amerikanska läsare kan tänka sig ett scenario där *New York Times* lämnade in Judith Millers rapporter till Pulitzer-juryn istället för att be om ursäkt till läsarna. En mer passande dom kom från den akademiska forskningen som visade en förbluffande nedgång i tilltron till media bland vänsterväljare: från 46% 2015 och 38% i början av 2019 till bara 15% idag.

Belöna de skyldiga

I sitt försäljarsnack inför valet av Labourledare lovade Starmer saker som inte går att förena: att behålla större delen av Labours manifest från 2017 och 2019, och samtidigt ena partiet och skapa ett bättre förhållande till pressen. Majoriteten av Labours medlemmar, som var i gungning efter val-

nederlaget och slitna av årtal av maktkamp, beslutade att köpa det.

Den läckta rapporten dök upp först sedan Starmer hade fått sitt på det torra, och visar i stor detalj exakt varför Labourpartiet var så splittrat efter 2015. När Starmer talade om ”enhet” var hans avsikt att belöna de skyldiga för deras agerande – och det är för det han kan klandras.

Rapporten kanske fick Starmers plan att utse Emilie Oldknow till generalsekreterare att spåra ur, men hans analys av dess innehåll är uppenbara bortförklaringar. Genom att sopa rapporten under mattan och pressa Jennie Formby att avgå, har Starmer skickat ett tydligt budskap till EHRC: Labours nya ledning kommer inte att på allvar försvara partiets rykte. Efter att Oldknow försvann utnämnde Starmer en mot Labourhögern lika partisk byråkrat, David Evans.

Om EHRC publicerar en rapport som från början till slut är en väv av lögn, kommer större delen av brittiska media inte att lyfta på ögonbrynen. Men den kan också lägga fram ett mer elegant lappverk, hitta några mindre brister och överträdelser – som säkert finns i varje större byråkratisk organisation – och överdriva deras betydelse i sammanfattningen (en metod som det banades väg för redan 2016 i rapporten från Westminster's kommitté för inrikes frågor om antisemitism inom brittisk politik).

Vägen till ingenstans

Starmers uppenbara önskan att blidka Labourhögern kommer att bli kostsam vad gäller den politiska inriktningen. Parlamentsledamöter från Labour har redan börjat knorra om att de tvingades rösta mot främlingsfientliga lagar: ”ett betydande antal av oss var rasande över partipiskan”, hävdade en ledamöterna från bakre bänkraderna [icke ministrar]. Starmer kommer troligen inte att möta samma öppna myteri som Corbyn, men det är på grund av att en utnöttningsstrategi troligen är effektivare för att få bort kvarvarande politiska vänsterförpliktelser.

Samtidigt har Starmer sparkat vänstermotståndaren Rebecca Long-Bailey från skuggregeringen med en farsartad förevändning. Long-Bailey hade delat en intervju med skådespelaren Maxine Peake, en framstående Labouranhängare som under de två senaste valen har jobbat outtröttligt för partiet. I förbigående noterade Peake att den israeliska militären utbildar amerikanska poliser – ett väl etablerat faktum som understryker samhörigheten mellan de två sorternas statlig rasism.

Påståendena att Long-Bailey främjade en ”antisemitisk konspirationsteori” ska avfärdas med det förakt de verkligen förtjänar. Det är Long-Baileys kritiker som är skyldiga till antisemitism, genom att hålla det judiska folket kollektivt ansvarigt för den israeliska staten handlingar. Benjamin Netanyahus regering förbereder en formell annektering av de ockuperade områdena, och ändå är sådana smaklösa övningar i smutskastning det enda Israels anhängare kan erbjuda till sitt försvar.

Hursomhelst tog Starmer uppenbarligen till första bästa ursäkt för att avsätta Long-Bailey från sin post som skuggutbildningsminister. Det må ha varit en relativt marginell roll, men Long-Baileys närvaro i Starmers grupp av ministrar gjorde det ändå svårare för honom att svänga åt höger – till exempel genom att ansluta sig till Boris Johnson mot lärarna angående att öppna skolorna.

Labours ledning har också signalerat sin avsikt att lämna plattformen om en Grön New Deal som Long-Bailey hjälpte till att utforma. Som Owen Harterley poängterade var Long-Bailey den kandidat som faktiskt hade de ”juridiska” politiska färdigheter som Starmers hängivna anhängare

tillskrev honom: hon hade goda förutsättningar att utföra John McDonnells arbete att utveckla ett ekonomiskt vänsterprogram som är anpassat till moderna förhållanden. Istället har Labour nu en innehållslös appell med en vision som har skarvats ihop av fokusgrupper.

Skriva om historien

När det kommer till kritan var tanken om ”antisemitism i Labour” i brittiska media – precis som historien om ”Bernie Bros” i USA – bara förklädnad för det verkliga budskap som medieföretagen ville få fram: vi anser inte att denna politiker och hans anhängare är lämpliga, och vi kommer att spotta ur oss obegränsat med desinformation för att hindra deras argument från att höras. Om de vill uppnå något inom politiken måste de vada genom en tjock sörja av vårt nonsens ända upp till knäna.

Varken Corbyn eller Bernie Sanders lyckades bemästra den opposition de ställdes inför, i båda fallen av många olika skäl. I Storbritannien kommer Labourvänstern att vara på defensiven för överskådlig framtid, och en av dess viktigaste uppgifter kommer att vara att gå mot försöken att på det mest skamlösa sätt skriva om de fem senaste årens historia – en process som redan är på god väg.

Kort efter valet varnade Andy Beckett för att avfärda det Corbyn hade uppnått, och förkastade lättvindiga jämförelser mellan Labours ökända valnederlag 1983 och det senaste bakslaget:

Till skillnad från [Michael] Foot fick Corbyn stöd av en väljargrupp som bara kommer att bli allt viktigare. Enligt den konservativa opinionsundersökaren Michael Ashcroft fick Labour förra veckan nästan tre gånger så många röster som Tories bland de under 35. 1983 ledde Tories klart över Labour i denna grupp ... Labours ungdomliga stöd och dess politik, som tar upp de nutida frågor som alla är överens om är viktigast – klimatkrisen, den moderna ekonomins brister och Storbritanniens ökande sociala kriser – vittnar om ett parti med möjlighet att göra mycket bättre ifrån sig i framtida val.

Det är svårt att få höra förnuftiga saker som dessa över det konformistiska oväsendet, men den sortens insikter är livsviktiga att hålla fast vid.

Ett väl utfört arbete.

Samtidigt kommer det bästa eftermälet från Corbyns motståndare i partiet från en av deras egna: Gavin Shuker, en Labour-ledamot som i början av 2019 hjälpte till att bilda ett nytt parti, Change UK [Förändra Storbritannien], vars mål var att förhindra en vänsterregering. Många av Shukers kollegor bland parlamentsledamöterna höll med om att Corbyn måste stoppas till varje pris, men avstod av taktiska skäl att ansluta sig till hans splittrargrupp.

När Shuker tittade tillbaka på ett nu dött parti och vrakspillrorna efter sin egen parlamentariska bana, tröstade han sig med tanken att alltihop hade varit värt det:

Om 30 år kanske folk kan fråga mig, ”vad uppnådde du under din tid inom politiken”. Jag är givetvis inte någon beundrare av den här regeringen. Men jag kommer ändå att kunna säga att jag hjälpte till att hindra Corbyn från att leda oss genom en stor nationell kris. Och ärligt talat, jag tål det.

Shuker talade inte bara för sig själv och sina kollegor i Change UK. Otvivelaktigt talade han för en mängd inflytelserika figurer som föredrog en Toryregering framför en regering som leddes av

Jeremy Corbyn: från Tom Watson och Margaret Hodge, till Iain McNicol och Emilie Oldknow. De tittar på vad den brittiska Toryregeringen har åstadkommit – en svindlande dödssiffra, normalisering av fördomar, rent hänsynslös grymhet – och gratulerar sig till ett väl utfört arbete. Det är vad de ville ha. Detta är den värld de skapade.

Lästips:

[Om Corbyn och Labourpartiets påstådda antisemitism](#). Corbyn, Labourpartiet och den brittiska allmänheten i stort har de senaste åren anklagats för antisemitism. I två artiklar nagelfars dessa anklagelser, och från vilket håll de kommer.

[Jeremy Corbyn och antisemitismen \(artikelsamling\)](#). I Storbritannien har Corbyn-motståndare i Labour, tillsammans med allsköns borgare och reaktionära judiska företrädare drivit en hetskampanj mot Corbyn.

[Labour-högern saboterade Corbyns valkampanj!](#) Nyligen läckte en rapport ut som visar att Labours högerfalang medvetet och systematiskt har saboterat partiets verksamhet för att avsätta Jeremy Corbyn.